

A német-amerikai szindróma

Az Orbán-kormány legserényebb és legádázabb kritikusai között található a németek. Ennek egyik oka, hogy a különadók és a rezsicsökkentés jelentős gazdasági sérelmeket okoznak vállalataiknak. De ideológiai-világnézeti alapon is jelentős a szembenállás, és nem csak a német liberálisokkal és szociáldemokratákkal; a konzervatív német társadalom is másként gondolkodik már, mint a magyar kormánytöbbség mögött állók. A Stern 2013/10. számában közölt felmérés szerint a németek 74 százaléka egyenlőnek tekinti az azonos neműek házasságát a „hagyományos” házassággal, és még a CDU-hívek 64 százaléka is így gondolkodik. (Az a sejtésem, hogy nálunk fordított az arány.) Írásomban arra koncentrálok, ami a németek jogállam-felfogásából és múltjából kiindulva okoz súlyos nézeteltéréseket.

Hitler 1933-ban demokratikus választások eredményeként lett birodalmi kancellár. Ezt a sokkot máig nem heverte ki a német társadalom és a náci múlt lelkületének, gondolkodásának és politikai berendezkedésének alapvető meghatározója. A német alkotmányosság és a politikai intézményrendszer védelmében igen jelentős szerep jut a karlsruhei alkotmánybíróságnak. Ha tehát valamely ország (mint most mi) háttérbe szorítja az alkotmánybíróságot, a németekben az félelmet kelt és a demokráciát látják veszélyeztetve. Meg sem fordul a fejükben, hogy demokrácia alkotmánybíróság nélkül is elképzelhető, sőt, alkotmány nélkül is. (Lásd Angliát.)

De ha néhány tájékozott és művelt német fejében meg is fordulna, bizonyára úgy gondolják, hogy Magyarország nem hasonlítható össze Angliával, hiszen Magyarország a hitleri Németország szövetségese, sőt az utolsó csatlósa volt. Hogy jön tehát Magyarország ahhoz, hogy Angliához mérje magát demokrácia ügyében? Hogy mégis, amellet ezeregyszáz éves történelmünk szól. II. András 1222-ben kiadott Arany Bulláját csak hét évvel előzte meg az angol Magna Carta, és az is éppen úgy a rendi szabadság elveit és a királyi önkény elleni felkelés jogosságát rögzítette. A németek nyilván azt sem tudják, hogy egy magyar király szájából akkor hangzott el a *De strigis vero, que non sunt nulla question fiat* (márpedig boszorkányokról, akik nincsenek, ne essék említés), amikor emberhústól bűzlő máglyák füstöltek szerte Európában és boszorkányokat, később eretnekeket égettek rajtuk. A Szent Korona Örzőinek Szövetsége honlapján olvasható az a szám, hogy Magyarországon összesen 83 (!) áldozata volt az inkvizíciónak, szemben az európai több millióval. Németországban, Svédországban és Svájcban még az 1700-as évek második felében is égettek boszorkányokat.

Magyarország később is kitűnően vizsgázott a „másság” tiszteletéből és toleranciából, hiszen a tordai országgyűlés már 1568-ban, Európában elsőként kimondta a felekezeti vallásbékét, négy évvel azt megelőzően, hogy Párizsban Szent Bertalan éjszakáján halomra gyilkolták a hugenottákat. Magyarország 22 szentet adott a katolikus egyháznak (többségük az Árpád-házból került ki) – egyetlen európai nemzet sem dicsekedhet ilyesmivel. Az Osztrák-Magyar Monarchia idején kb. egymillió zsidó menekültet fogadtunk be és emancipáltunk. Magyarországon nem volt sem autentikus nemzeti fasizmus, sem kommunizmus, mindkettőt kívülről ültették ránk, vezetőik a két világháború között börtönben ültek.

Az is megfordul az ember fejében, hogy van az, hogy miközben a megszállt területeken élő palesztinok naponta indítanak terrortámadásokat a zsidók ellen, és a legutóbbi időkig az angolok elleni északír robbantások is gyakoriak voltak (de felhozhatnánk példának a baszk terroristákat is), a kisebbségben élő magyarok körében erre nem volt példa. (Csak nem a szerb, román, cseh fennhatóság volt külön az izraeli, brit vagy spanyol elnyomásnál?)

Mindezt persze le lehet söpörni az asztalról, mint irreleváns múltat, vagy fajelmélettől bűzlő „nemzeti karakterológiát” és lehet számonkérni csak a jelent. Nos akkor nézzük a jelent. Németországban az újraegyesítés óta a Tagesspiegel és a Zeit adatgyűjtése szerint több, mint 140 faji indíttatású gyilkosságot követtek el a szélsőjobboldali szervezetek és egyének. (A hivatalos szám ennél alacsonyabb, lásd erről: Der braune Terror. Der Spiegel 46/2011.) A német hatóságok szinte havi gyakorisággal lepleznek le szélsőjobboldali szervezkedéseket és fegyverraktárakat. Ezzel szemben a magyar szám a rendszerváltozás óta 6 (hat!). Arányosítsuk ezt a lakossággal... Csupán tavaly 17.600 büntettet követtek el német szélsőjobboldali csoportok. Félreértés ne essék, a német szövetségi állam kitartóan harcol a *Rechtsextremismus* ellen; de ha igaz az az elcsépelet mondás, hogy akkor jó a puding, ha ízlik, akkor ezek a tények mégis csak kell, hogy mondjanak valamit. És az is megfordul az ember fejében, hogy kit is és kinek kellene leckéztetni itt? (A korrektség kedvéért azért el kell ismerni, hogy a neonáci NPD legutóbb csak 1,5 százalék szavazatot szerzett és csak két keletnémet tartományban érte el a parlamenti küszöböt.)

A „Rechtsstaat” németek általi szenvedélyes védelme olyan szindróma, amit legjobban az amerikaiaknak az emberi jogok védelmében kifejtett legújabbkori buzgalmához hasonlítva érthetünk meg. Amerika déli államaiban 1865-ig rabszolgaság volt. Az 1960-as években még élt az apartheid: a busz hátuljában külön ülések, a WC-ben külön piszoár volt a feketéknek fenntartva. A Ku Klux Klan „*made in USA*”. 19 amerikai tagállamban még 1966-ban, tehát 30 évvel a nürnbergi törvények után is (!) természetellenes fajtalonkodásként kezelték fehérek és feketék házasságát, és szabtak ki emiatt letöltendő börtönbüntetést. Ma pedig Amerika a rasszizmus-ellenesség, a faji diszkriminációmentesség élharcosa az egész világon, és jogot formál arra, hogy más államokat kioktasson. A néger szó elfogadhatatlan, s a Tom Sawyer legutóbbi kiadásában 219 helyen írták át a niggert fekete szolgára. (De mi lesz a Tamás bátya kunyhójával? – vagy Alex Haley Gyökerekével? – majd átírják a tartalmat is?) A büntudatot, a történelmi szégyent a másik végletbe átcsapva, sőt, nevetséges igyekezetét és túllövéseit másokra erőltetve próbálja feledtetni.

A németek igyekezete a még gyalázatosabb múlt feledtetésére ezzel kísértetiesen megegyezik. Mindenhol fasizmust szimatolnak és ők ítélik el elsőként, példamutatóan. A tekintélyelvűséget számúzik az oktatásból és a társadalmi gyakorlatból, mert lásd, hová vezetett. A nagy igyekezetben még saját pozitív múltjukat is feledik, mert értékskálájukon a szenvedés, a megalázottság áll első helyen. A tolerancia, az egyenlőség mindenre kiterjed. Németország családügyi minisztere a hímsovinizmus elleni harc jegyében a *der Gott* helyett a *das Gott* elnevezést javasolja. Elkezdték a klasszikus mesekönyvek átírását, ha azokban a néger vagy cigány szavak szerepelnek. Nem csodálkoznék, ha a most felnövő generáció idővel a saját népnévét is megváltoztatná, hiszen az a dicstelen múltra emlékeztet.

Ez a mélylélektani törekvés érthető. A kérdés az, hogy német barátaink miért főleg velünk szemben bosszulják meg saját múltjukat. Erre a magyar kormány konzervatív irányzata és a baloldali-liberális német sajtó világnézeti konfliktusa ad magyarázatot – a német gazdasági érdekek sérelmén túl. (Azt is figyelembe kell venni, hogy a balliberálisok már kiölték a patriotát a nemzeti szóból, a nemzeti érdekek védelme pedig nyugaton nacionalizmust jelent.) A német média ráadásul nem elégszik meg a magyarországi fejlemények bírálataival, nemtelen eszközöket is bevet. A megbízhatónak tartott Spiegel például hol a luxembourgi külügyminisztertől, hol a volt szdsz-es Hegedűs Istvántól közöl teljesen valótlan állításokat. Az sem lehet véletlen, hogy csak a svájci Weltwoche-ban jelenhetett meg az a hosszú interjú, melyben Rupert Scholz alkotmányjogász, korábbi német szövetségi honvédelmi miniszter

dicséretesnek tartotta a magyar alkotmányt, és szinte semmi kivetnivalót nem talált a legutóbbi módosításában.

Tanulság: Még a legtökéletesebb alkotmányos berendezkedés sem képes megvédeni polgárait (és kormányát) a balliberális sajtó hazugságaitól, a média-manipulációktól.

Hogy a cím zökkenőmentes legyen, lerövidítettem; valójában német-amerikai-osztrák szindrómáról van szó.

dr. Kiss Károly
közgazdász

Megjelent a Magyar Nemzet 2013. április 8-i számában.